

dr hab. Jacek Dojlidko
Akademia Teatralna im. A. Zelwerowicza
w Warszawie
Filia w Białymstoku

RECENZJA ROZPRAWY DOKTORSKIEJ
mgr Grzegorza Jarzyny
pt. „DRAMATURGIA PŁCI. ODWRÓCENIE RÓL POSTACI SZEKSPIROWSKICH
W SPEKTAKLU «12sta NOC»”

1. Sylwetka osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora sztuki w Akademii Sztuk Teatralnych im. Stanisława Wyspiańskiego w Krakowie

Pan mgr Grzegorz Jarzyna jest jednym z najwybitniejszych przedstawicieli współczesnej polskiej reżyserii teatralnej. Ukończył studia filozoficzne na Uniwersytecie Jagiellońskim oraz reżyserię w Państwowej Wyższej Szkole Teatralnej w Krakowie. W czasie studiów pełnił rolę asystenta Krystiana Lupy przy pracy nad spektaklem *Lunatycy. Esch, czyli Anarchia* Hermanna Brocha w Teatrze Starym w Krakowie. Jednocześnie przygotował autorską adaptację tego samego tekstu, która stanowiła jego spektakl dyplomowy (1995).

Debiutował na scenie zawodowej w Teatrze Rozmaitości w Warszawie inscenizacją *Bzika tropikalnego* Stanisława Ignacego Witkiewicza (premiera: 18 stycznia 1997 roku). Przedstawienie to – uznawane za przełomowe – zysało status symbolicznego początku nowego teatru polskiego lat 90. Kolejne realizacje Pana mgr. Grzegorza Jarzyny, m.in. nowatorska interpretacja *Iwony, księżniczki Burgunda* Witolda Gombrowicza (Stary Teatr w Krakowie, 1997) oraz adaptacja *Niezidentyfikowanych szczątków ludzkich i prawdziwej natury miłości* Brada Frasera (Teatr Dramatyczny, 1998), ugruntowały jego pozycję jako czołowego przedstawiciela nowego pokolenia reżyserów.

W 1998 roku objął stanowisko dyrektora artystycznego Teatru Rozmaitości w Warszawie, który w 2003 roku został przekształcony w TR Warszawa – instytucję o znaczeniu fundamentalnym dla rozwoju nowoczesnego teatru w Polsce. TR Warszawa pod jego kierownictwem stał się przestrzenią otwartą na eksperymenty reżyserskie, nową dramaturgię i artystyczny dialog z kulturą masową. Funkcję dyrektora artystycznego pełnił do 2022 roku.

Wśród znaczących realizacji Pana mgr Grzegorza Jarzyny na przełomie wieków znajdują się m.in. *Magnetyzm serca* na motywach *Ślubów panińskich* Aleksandra Fredry (1999), *Uroczystość* Thomasa Vinterberga i Mogensa Rukova (2001) oraz *4.48 Psychosis* Sarah Kane (2002). Spektakle te charakteryzowały się nowoczesną estetyką oraz podejmowaniem trudnych tematów społecznych, takich jak przemoc wobec dzieci czy zaburzenia psychiczne. W tym samym okresie podejmował również próby reinterpretacji klasyki światowej, m.in. *Doktora Faustusa* na podstawie powieści Thomasa Manna (Teatr Polski we Wrocławiu, 1999),

Księcia Myszkina według *Idioty* Fiodora Dostojewskiego (TR Warszawa, 2000) czy 2007: *Macbeth* na podstawie tragedii Szekspira (2005).

Lata 2003–2004 to okres realizacji projektu Teren Warszawa, w ramach którego Pan mgr Grzegorz Jarzyna eksplorował możliwości teatru zaangażowanego społecznie i związanego z przestrzenią miejską. Efektem tych działań były m.in. inscenizacje współczesnych dramatów *Zaryzykuj wszystko* George'a F. Walkera (2003) oraz *Bash Neila LaBute'a* (2004). W tym czasie stworzył ideę teatralnych projektów, których celem było poszukiwanie nowych form teatralnych oraz wspieranie rozwoju młodych artystów teatru, takich jak wspomniany wyżej Teren Warszawa (2003/2004) oraz m.in. TR/PL (2005/2006), Teren TR (2014/2015) czy powołana w sezonie 2015/2016 nagroda Debiut TR, przyznawana rokrocznie studentkom i studentom wydziałów reżyserii, w ramach której laureaci realizowali swoje pierwsze spektakle w TR Warszawa.

Pan mgr Grzegorz Jarzyna ugruntował swoją pozycję w czołówce twórców polskiego teatru spektaklami uznawanymi za wyraz jego dojrzałości artystycznej: *T.E.O.R.E.M.A.T.* według Piera Paolo Pasoliniego (TR Warszawa, 2009), *Między nami dobrze jest* i *Inni Ludzie* Doroty Masłowskiej (TR Warszawa, 2009/2019) oraz *Męczennicy* Mariusa von Mayenburga (TR Warszawa, 2015). Dzieła te, łącząc problematykę egzystencjalną i społeczną, nawiązywały do tradycji europejskiego teatru literackiego, a jednocześnie zachowywały charakterystyczny styl twórcy. W swojej twórczości zgłębiał tematy związane z ludzką naturą, potrzebie transgresji, próbie przekroczenia granic materialnych, społecznych, symbolicznych, wyzwoleniu z cielesności jak w spektaklu *Nosferatu* inspirowanym powieścią Brama Stokera (Teatr Narodowy w Warszawie, 2011). W swoich poszukiwaniach podejmował również próby adaptacji tematów filmowych, co zaowocowało przedstawieniem *Druga kobieta* oparta na filmie Johna Cassavetes *The Opening Night* (TR Warszawa, 2014). Ważnym aspektem jego działalności pozostaje także współpraca z zagranicznymi teatrami. Reżyserował m.in. w wiedeńskim Burgtheater (*Medea, Lew w zimie*), w Schaubühne w Berlinie (*W Dżungli miast*, 2003), Schauspiel Essen (*Areteia*, 2010), w amsterdamskim Toneelgroep (*Fedra*, 2010). W jego twórczości regularnie powracały reinterpretacje klasycznych tekstów takich autorów jak m.in. W. Shakespear'a, w nowoczesnym kontekście: *2020: Burza* (TR Warszawa 2020) czy będąca tematem rozprawy doktorskiej, *12th Night* (ZKM Zagreb 2022).

Pan mgr Grzegorz Jarzyna próbował również sił w reżyserii operowej, zarówno w Polsce (*Così fan tutte* Mozarta, Teatr Wielki w Poznaniu, 2005; *Giovanni* wg Moliera i Mozarta, 2006), jak i za granicą (*Gracz* Prokofiewa, Opéra National de Lyon, 2009; *L'enfant et les sortilèges* Ravela, Bayerische Staatsoper, 2011; *Dwarf* Zemlinskiego, Bayerische Staatsoper w Monachium, 2011).

Ogromny dorobek artystyczny niezłomnie budowany przez Pana mgr Grzegorza Jarzynę dopełniają realizacje telewizyjne i filmowe m.in. *Historia* W. Gombrowicza oraz *Między nami dobrze jest* będącego filmową adaptacją dzieła scenicznego z 2009 roku. Filmowa premiera odbyła się 2015 roku i uhonorowana nagrodą za reżyserię na Festiwalu Debiutów Filmowych w Koszalinie. Film był prezentowany na licznych festiwalach filmowych, m.in.

Gdyni, Wrocławiu, Berlinie, Chicago, Karlovych Warach, Buenos Aires, Lwowie, Sztokholmie, Sofii i w Wilnie.

Warto zaznaczyć, że jest jednym z pierwszych polskich reżyserów, którzy w sposób systemowy wykorzystywali w teatrze nowe media – wideoprojekcje, mapping 3D, a nawet technologię VR. Dzięki temu jego twórczość często bywa klasyfikowana jako przykład teatru postdramatycznego, w którym tradycyjna fabuła zostaje zastąpiona przez performatywne działania, obrazy sceniczne i rytmiczną strukturę audiowizualną. Poszukiwania nowatorskich rozwiązań inscenizacyjnych zaowocowały w 2018 roku produkcją *G.E.N. VR*, Cinematic VR z udziałem publiczności, prezentowaną w tym samym roku na Międzynarodowych Spotkaniach Sztuk Performatywnych TPAM w Yokohami oraz na Segal Center Film Festival on Theatre and Performance w Nowym Jorku.

Podsumowując działalność artystyczną Pana mgr Grzegorza Jarzyny nie można pominąć nagród jakimi uhonorowano jego osobę oraz spektakle w jego reżyserii:

1997 - honorowy Złamany Szlaban za reżyserię *Bzika tropikalnego* na 8. Międzynarodowym Festiwalu Teatralnym "Na Granicy" w Cieszynie; Opole - 22. Opolskie Konfrontacje Teatralne - Grand Prix za opracowanie tekstu i reżyserię *Bzika tropikalnego* według Stanisława Ignacego Witkiewicza;

1998 - Grand Prix dla spektaklu *Bzik tropikalny* na 7. Międzynarodowym Festiwalu Teatralnym "Imagine" w Satu Mare w Rumunii;

1999 - nagroda Laur Konrada za reżyserię dramatów Witolda Gombrowicza: *Iwony, księżniczki Burgunda* i *Historii* w Teatrze Telewizji na 2. Festiwalu Sztuki Reżyserskiej "Interpretacje" w Katowicach; "Paszport" - nagroda tygodnika "Polityka" w kategorii teatru; nagroda im. Konrada Swinarskiego przyznawana przez miesięcznik "Teatr za reżyserię *Iwony, księżniczki Burgunda* i *Niezidentyfikowanych szczątków ludzkich i prawdziwej natury miłości*"; nagroda za reżyserię spektaklu Teatru Telewizji - *Historii* na 5. Ogólnopolskim Konkursie na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej w Warszawie;

2000 - 1. nagroda jury dla spektaklu *Magnetyzm serca* oraz nagroda dla najlepszego reżysera festiwalu na Międzynarodowym Festiwalu Teatralnym "Kontakt" w Toruniu; Nagroda Główna za twórcze poszukiwania w dziedzinie inscenizacji klasyki polskiej w przedstawieniach *Iwona, księżniczka Burgunda* i *Magnetyzm serca* na 25. Opolskich Konfrontacjach Teatralnych; tytuł Najprzyjemniejszego Spektaklu dla *Magnetyzmu serca* na 6. Ogólnopolskim Festiwalu Sztuk Przyjemnych w Łodzi;

2002 - Nagroda Ministra Spraw Zagranicznych za wybitne zasługi dla promocji Polski na świecie;

2005 - "Wdech" za wydarzenie roku - nagroda "Gazety Co Jest Grane", dodatku do "Gazety Wyborczej" za rok 2004 - za projekt teatralny Teren Warszawa; Nagroda im. Stanisława Ignacego Witkiewicza.

Nagroda Sekcji Krytyków Teatralnych Polskiego Ośrodka ITI za popularyzację polskiej kultury teatralnej za granicą;

Gdańsk - wyróżnienie dla przedstawienia 2007: *Macbeth* w Konkursie Fundacji Theatrum Gedanense na najlepszą inscenizację dzieł dramatycznych Szekspira w Polsce w sezonie 2004/2005;

2007 - austriacka nagroda Nestroy Preise w kategorii "najlepsza reżyseria" za *Projekt. Medea* sceny Kasino wiedeńskiego Burgtheater;

2009 - Nagroda im. Konrada Swinarskiego przyznawana przez miesięcznik "Teatr" za reżyserię spektaklu *T.E.O.R.E.M.A.T.*; nagroda główna za reżyserię spektaklu oraz Grand Prix Nagroda Publiczności za *Między nami dobrze jest* na 9. Ogólnopolskim Festiwalu Dramaturgii Współczesnej "Rzeczywistość przedstawiona" w Zabrze; Nagroda Młodych w kategorii "reżyseria" za spektakl *Między nami dobrze jest* na 8. Festiwalu Prapremier w Bydgoszczy; Grand Prix dla najlepszego spektaklu - *Między nami dobrze jest* na 2. Międzynarodowym Festiwalu Teatralnym "Boska Komedia" w Krakowie;

2010 - Grand Prix za najlepsze przedstawienie konkursu dla TR Warszawa za *T.E.O.R.E.M.A.T.* oraz za reżyserię przedstawienia na 5. Ogólnopolskim Konkursie na Teatralną Inscenizację Dawnych Dzieł Literatury Europejskiej; nagroda zespołowa za najlepsze przedstawienie *Między nami dobrze jest* na 16. Ogólnopolskim Konkursie na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej; Nagroda Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego za realizację spektakli w TR Warszawa: *T.E.O.R.E.M.A.T.*, *4.48 Psychisis* Sarah Kane i *Między nami dobrze jest*;

2011 - srebrny medal Zasłużony Kulturze - Gloria Artis.

2012 - Nagroda Culture.pl Superbrands 2012 za aktywne upowszechnianie kultury polskiej za granicą;

2013 – Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski;

2014 – Honorowa Nagroda 19. Istanbul Theatre Festival;

2015 – główna nagroda konkursowa Jantar 2015 im. Stanisława Różewicza za reżyserię filmu *Między nami dobrze jest* na XXXIV Festiwalu Debiutów Filmowych "Młodzi i Film" w Koszalinie.¹

2018 – Nagroda specjalną za całokształt dorobku artystycznego na Festiwalu Komедии – festCO w Bukareszcie;

---

¹ <https://culture.pl/pl/tworca/grzegorz-jarzyna> [dostęp: 28.04.2025]

2. Ocena dzieła artystycznego

Spektakl „12sta Noc” w reżyserii Pana mgr Grzegorza Jarzyny to współczesna reinterpretacja jednej z najbardziej ambiwalentnych komedii Shakespeare’a *Wieczoru Trzech Króli*. Inscenizację można spróbować zinterpretować jako akt performatywnego przechwycenia klasycznego tekstu, w którym płynność tożsamości, relatywizm ról społecznych oraz dekonstrukcja płci stają się główną osią reżyserskiej wizji. Premiera spektaklu odbyła się 23 września 2023 w Teatrze Młodych w Zagrzebiu (Zagrebačko kazalište mladih) i stała się istotnym wydarzeniem teatralnym z powodu radykalnego potraktowania klasycznego materiału.

Tworząc adaptację wraz Romanem Pawłowskim, reżyser ukazuje Ilirie jako luksusowy resort – miejsce zawieszony w czasie, pełne pozorów komfortu, lecz pozbawione prawdziwej bliskości. Spektakl charakteryzuje estetyka wizualnej intensywności i dramatycznego napięcia. Światło, muzyka i choreografia tworzą przestrzeń iluzji – świat przypominający instagramową rzeczywistość: wystylizowaną, przesyconą obrazem, lecz wewnątrz pustą. Scenografia (AAFGJAP) i oprawa dźwiękowa tworzą przestrzeń intensywnie sensoryczną, lecz jednocześnie zdaje się martwą – przestrzeń, która zamiast dawać wolność, więzi emocjonalnie. Tym samym Iliria przestaje być wyobrażoną krainą baśniowej miłości – staje się metaforą świata współczesnego, gdzie emocje są symulowane, a relacje międzyludzkie ulegają rozkładowi.

Jednym z kluczowych aspektów inscenizacji jest radykalna dekonstrukcja tożsamości płciowych. Postacie, niezależnie od płci, funkcjonują w trybie ciągłego transformowania – ich tożsamość nie jest trwała, lecz staje się wynikiem okoliczności i stylizacji. Postaci zostają przemodelowane: Wiola staje się Violix, Orsino Orsiną, Olivia Oliviem, czy Maria Mariem – wszyscy uczestniczą w karnawałowej zabawie, przebijając się za osoby płci przeciwnej, są jednocześnie sobą i kimś innym. Postać Wioli, przemianowana na Violx, staje się centralnym punktem narracji, symbolizującym zarówno jednostkową transformację, jak i szersze społeczne przemiany. Jej obecność zakłóca ustalony porządek i prowokuje do refleksji nad normami społecznymi. Jak trafnie zauważa Tomasz Domagała, „gender było bogiem” tej interpretacji, co stanowi wyraźne nawiązanie do współczesnych dyskursów queerowych. Konsekwentne użycie form neutralnych płciowo lub celowa ich wymiana burzy przyzwyczajenia i kieruje uwagę widza ku performatywności płci jako konstruktowi społecznego. Spektakl ukazuje, że płeć nie jest czymś stałym, lecz czymś, co się gra, negocjuje, przemieszcza. Spektakl uwypukla tematykę płynności tożsamości i miłości, podkreślając aktualność dzieła Shakespeare’a w kontekście współczesnych dyskusji o genderze i seksualności. Unaocznia, jak bardzo Szekspir – z jego zamiłowaniem do przebieranek, pomyłek i niepewności płci – może być dziś odczytany jako dramat nowoczesny. Reżyser przekształca szekspirowską komedię w coś bliższego filozoficznej przypowieści o płynności jaźni i niemożności autentycznego kontaktu z drugim człowiekiem, całość przypomina seans zbiorowego odkrywania siebie poza binarnym

systemem społecznym. Teatr staje się tu przestrzenią przejścia, gdzie postaci i widzowie konstruują nowe sposoby bycia w relacji.²

Odsłona pierwsza *12stej Nocy* miała miejsce w Dubrowniku podczas „Summer Festival” i wywołała liczne kontrowersje – zarówno estetyczne, jak i światopoglądowe. Sceny homoerotyczne, aktorska ekspresja cielesności oraz obecność brutalnych środków wizualnych spotkały się z dezaprobatą części chorwackiej publiczności, przywiązanej do bardziej tradycyjnego rozumienia „klasycznego” teatru festiwalowego.³ Odbiór spektaklu potwierdza jego mocną tożsamość jako projektu symbolicznie stojącego po stronie wolności interpretacji i ekspresji artystycznej.

Interpretacja *Wieczoru Trzech Króli* przez Pana mgr Grzegorza Jarzynę to przykład teatru, który odważnie przepisuje klasykę, używając jej jako narzędzia do diagnozy współczesnych problemów społecznych i egzystencjalnych. Spektakl *12sta Noc* nie tyle „odświeża” Shakespeare’a, co odsłania jego potencjał – gotowość do podważania norm i zakwestionowania porządku świata. Jest to zarazem queerowy manifest i rytuał, w którym teatr staje się przestrzenią świadomego, zbiorowego przekraczania granic. W tym sensie inscenizacja ta jawi się jako filozoficzny projekt sceniczny, w którym klasyka służy jako zwierciadło dla współczesności.

3. Ocena pracy pisemnej

Praca Pana mgr Grzegorza Jarzyny jest rozprawą doktorską o charakterze badawczo-artystycznym, osadzoną w kontekście praktyki reżyserskiej, teorii teatru oraz studiów nad płcią i tożsamością. Stanowi twórcze i naukowo pogłębione opracowanie własnej praktyki reżyserskiej. Autor podejmuje się oryginalnej reinterpretacji „Wieczoru Trzech Króli” Williama Shakespeare’a, osadzając ją w nowoczesnym kontekście niebinarności, gender oraz odkrywaniu tożsamości. Projekt ten nie jest jedynie artystyczną realizacją klasycznego tekstu, lecz również autorskim wkładem w rozwój refleksji o transformacjach dramaturgii postaci scenicznych. Rozprawa ma charakter wieloaspektowy, łącząc teorię teatru, studia genderowe, elementy historii i opis pracy nad widowiskiem. Została przygotowana bardzo rzetelnie, zarówno od strony dokumentacyjnej (szczegółowe opisy pracy reżyserskiej, analizy poszczególnych scen i postaci), jak i teoretycznej (obszerne odwołania do literatury z zakresu gender studies, historii teatru elżbietańskiego, teorii performansu). Przywoływana literatura jest bogata i aktualna. Znajdują się tu odniesienia m.in. do Judith Butler, Jana Kotta, Stephena Orgela, Jean E. Howard, Jonasa Barisha i Paula B. Preciado.

² za: Tomasz Domagała, „Kiedy gender było bogiem – o spektaklu «12. NOC albo co chcecie» w reż. Grzegorza Jarzyny w Zagrzebskim Teatrze Młodych, <https://e-teatr.pl/grzegorz-jarzyna-12sta-noc-zagrebako-kazaliste-mladih-w-zagrzebiu-38081> [dostęp 28.04.2025]

³ za: https://www.vecernji.hr/kultura/sezona-je-pocela-bez-festivala-svjetskog-kazalista-a-nitko-se-kazalisoj-publici-nije-ni-ispricao-1713731?fbclid=IwAR1qPwDkNOjvYChnCOgHG2fcWIHLFgiDQ5A-obgjxTJfu37xRXSjmgU4YXg_aem_AYAMGYDq4dxYfg71-BNzQr7ND2rWSYksSLcpcObGickGc3VYIeiuCKV_7f5W-h36m_8 [dostęp 28.04.2025]

Rozprawa ma dobrze przemyślaną strukturę. Podział na rozdziały tematyczne, przeplatające analizę historyczną, teoretyczną i autorską refleksję, ułatwia lekturę i pozwala zrozumieć tor myślenia twórcy. Styl pracy jest komunikatywny.

Na szczególne podkreślenie zasługuje fragment rozprawy poświęcony pracy z aktorami, gdzie autor posługuje się przykładem pracy z Mateo Vitkiem, odtwórcą roli Mario/Marii. Autor podkreśla, że opis procesu aktorskiego nie jest zapisem instruktażu reżyserskiego, lecz formą towarzyszenia aktorowi w jego własnej pracy: *„Opis pracy aktora nad rolą jest oczywiście moim wyobrazeniem o procesach myślowych i tożsamościowych, które w nim zachodzą.”* Reżyser nie traktuje tu aktora jako wykonawcy reżyserskich założeń, lecz jako współtwórcę sensu i tożsamości scenicznej. Proces twórczy został ukazany jako dialektyczna praca pomiędzy różnymi figurami tożsamości – męską, kobiecą – których napięcie prowadzi do ukształtowania nowej, trzeciej postaci. Jak pisze sam autor: *„To istotny proces poszukiwania tej drugiej – przeciwstawnej pierwszej – postaci, aby w efekcie dialektycznej interakcji stać się trzecią postacią...”*

Opis ten należy odczytywać w kontekście współczesnych trendów, gdzie aktor staje się „bytującym” podmiotem, niepowtarzalnym w swojej fizyczności i otwartym na niekonwencjonalne środki wyrazu. Wartością tego fragmentu jest pogłębione i osobiste reżyserskie podejście do procesu aktorskiego, które ukazuje, jak poprzez subtelne decyzje cielesne i emocjonalne możliwe jest przekraczanie granic normatywnej ekspresji płci. W jednym z udzielonych wywiadów, odnoszących się do pracy nad spektaklem „G.E.N”, Pan Grzegorz Jarzyna podkreślał wagę wspólnotowego aspektu pracy:

„Zaczęliśmy od rozmów i warsztatów, bazowałem na wiedzy, intuicji, doświadczeniu aktorów i współtwórców spektaklu. Wycofałem się z roli reżysera, byłem raczej liderem, który prowadzi, zachęca, ubezpiecza projekt. Zdjąłem swój reżyserski pazur, żeby wydobyć z aktorów spontaniczność, intuicję. (...), wkład aktorów jest więc bardzo duży. Zaufanie innym ludziom jest oczyszczającym doświadczeniem.”⁴

To stanowisko wpisuje się w nowoczesne podejście do reżyserii jako praktyki dialogicznej i procesualnej, w której aktorzy współtworzą znaczenie postaci i spektaklu. Reżyser nie narzuca, lecz obserwuje i uczestniczy w ewolucji performatywnego „ja”. Opisany proces nie stanowi jedynie zapisu pracy nad konkretną rolą, lecz prezentuje model nowoczesnej relacji reżysersko-aktorskiej – aktorstwa „wrażliwego”, pozbawionego jednoznacznych cech i etykiet, gotowego do dekonstrukcji binarnych kategorii oraz reżysera będącego kompendium wiedzy w kontekście dramaturgiczno-konceptualnym. Praca nad rolą ukazuje aktora jako badacza tożsamości, a reżysera jako kuratora procesu egzystencjalno-scenicznego. Fragment ten stanowi wartościowy materiał koncepcyjny, ilustrujący praktyczne zastosowanie teorii płci w tworzeniu struktury scenicznej i dramaturgicznej.

Należy z całą stanowczością podkreślić, że praca Pana mgr Grzegorza Jarzyny jest rozprawą oryginalną tematycznie, kompetentną naukowo, twórczą pod względem

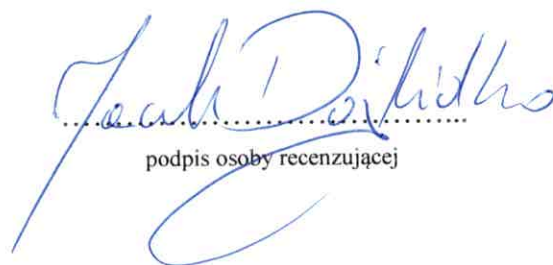
⁴ <https://culture.pl/pl/tworca/grzegorz-jarzyna> [dostęp 28.04.2025]

artystycznym i może stanowić istotny głos w debacie nad tożsamością płciową w teatrze i kulturze współczesnej.

4. Konkluzja zawierająca ocenę

Dorobek artystyczny Pana mgr Grzegorza Jarzyny świadczy o jego wyjątkowym wkładzie w rozwój współczesnego teatru – zarówno w wymiarze artystycznym, estetycznym, jak i społecznym. Jego twórczość stanowi istotne ogniwo w przemianach, jakie dokonały się w polskim teatrze od lat 90tych, ukazując, że teatr może być równocześnie przestrzenią eksperymentu, krytycznego namysłu i emocjonalnego oddziaływania. Spektakl *12sta Noc*, który stał się tematem rozprawy doktorskiej, jest niewątpliwie ugruntowaniem pozycji Pana Grzegorza Jarzyny w czołówce polskich reżyserów, a sama rozprawa łączy wysoką jakość artystyczną z rzetelną refleksją naukową i oryginalnością ujęcia tematu.

W mojej ocenie rozprawa doktorska Pana mgr Grzegorza Jarzyny spełnia wymogi stawiane osobie kandydującej do uzyskania tytułu doktora sztuki w dziedzinie artystycznej sztuk teatralnych i filmowych i wnioskuję o dopuszczenie do kolejnego etapu postępowania.

.....
podpis osoby recenzującej